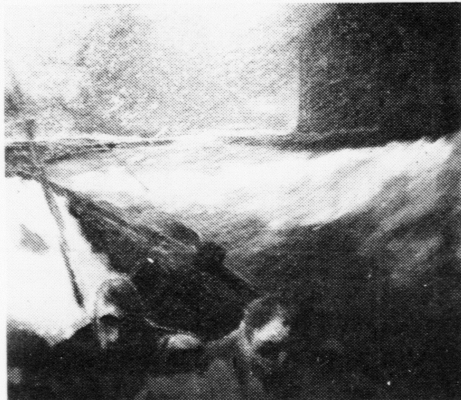

dag frá degi

Stórsligin og hugtakandi listarframsýning

Í gjár lat ein stórsligin og hugtakandi listarframsýning upp í Havn, sum til fulnar prógvar listargávurnar hjá Eyvindi Mohr. Hann lýsir náttúruna í sínum veldi og yndi og mannalagnunar stríð við hana.

og bygðirnar.

Dagandi fjallatindar. Grønar eingir í blóma. Á veg til Elduvíkar eftir bygðagøtuni. Viðareiðis kirkja við tí djúpbláa havinum aftanfyrri, har alt kennist oyði og einsligt. Fámjin í vesturskini, Sumbøur í sól og tann fløvandi kirkjubæarmyndin. Hetta eru málningar, sum renna aftur í hugan eftir at hava vitjað framsýningina.

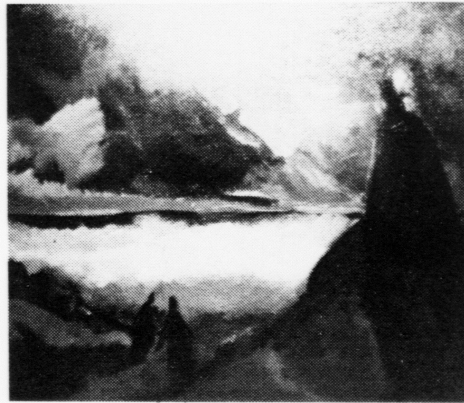
Høvuðsverkið á framsýningini er ein triologi — um vit kunnu brúka tað hugtakið innan málningar. Eg meti, at hesir málningar eru nakað av tí besta, sum Eyvindur hevur avrikað.

Allir triggir málningar eru sterkir. Tað musiska og kensluborna lyndi Eyvinds hómast aftanfyrri. Teir eru gripandi í øllum sínum veldi, spenningsi og sorgarleiki.

»Teir vinna ikki upp land« kallar listarmaðurin verkið. Á tí fyrsta málninginum fær báturin ein brotasjógv, sum holvist inn yvir bátin. Abbasonurin krøkir seg fastan í akslarnar á abbanum við tí sorgbundna og dapra andlitinum. Abbin roynir líka sum at leggja seg út í borðið fyrri at vega í móti, meðan pápin bert situr og stúrir. Havið er øgilt. Náttarmyrkrið sýgur um og í fjarleikanum hómast roðin, imyndandi deyðan.

Í øðrum málninginum lýsir fyrri degi. Í degningsvindunum fara nøkur fólk blaktrandi oman móti neystunum. Alt er grátt, men onkur vónrik glæma brýtur í gjøgnum. Havið hevur lagt seg — eftir at hava tikið til sín triggjar í sama húsi.

Alt hevur lagt seg og vónin er burturi í tí triðja málninginum, sum visir

Vónin er slept — langtandi lita móðir og sonur út á hav

mammuna, ið er við barn, saman við einum soni. Langtandi lita tey út á hav, men alt er vónleyst, tó bylgist og stríðast tey

við at góðtaka veruleikan. Ein eymur og kenslurikur málningur.

Við hesum trimum symboliserandi málning-

unum hevur Eyvindur Mohr avrikað eitt dygdarverk, sum tolar eina sammeting við nakað av tí besta vit eiga í føroyskari málningalist.

Hesir málningar eru allir triggir tengdir saman og áttu tí ikki at komið at hingið einsæris. Tá minkar virði í teimum.

Tað er nú útvíð 10 ár síðan Eyvindur Mohr helt ta fyrstu sjálvstøðugu listaframsýningina í Havnar Klubba. Tað var tann framsýningin hann málaði seg inn í hjørtuni á havnarfólki — fyrri at siga tað poetiskt — við hópin av málningum úr tí gomlu og »deiligu Havnini«. Á hesari framsýningini er bert tann eini. Hinir visa allir landsløg, bygðaløg og føroysku náttúruna í hennara veldi og friðsælu.

Framsýningin er í ateliereinum hjá Eyvindi á Lützenstrøð. Framsýningin er opin í dag og í morgin afturat.

jo-mo

Stóra listarverkið hjá Eyvindi Mohr: Teir vinna ikki upp land. Sjógvurin holvist yvir bátin

Framsýningin kennist sum ein heild. Eyvindur er meira fullkomin í sínum verki. Tað er lagt eitt størri arbeiði í málningarnar, sum virka djúpari og eru meiri sigandi.

Ikki tí. Tú kennir Eyvindur aftur. So nógv hevur hann ikki broytt seg, men hann hevur slept nakað av tí stíva og knappa sum nógvir av málningum

hans hava borið dømi av. Málningarnir á framsýningini eru meira heilstoyptir við frálíkum kompositiónum.

Eyvindur er ekspresjonistur. Við vælvaldum litum, frálíkum litspæli millum skugga, sól, kveldarroða, tað blágráu skýmingina, brimið, ælini, friðsæluna visir hann okkum landið, oyggjarnar

Í lýsingini fara fólkin oman móti neystunum — er nakar bátur at siggja?

